

Flores de ferro

Montse Suárez

Os recordos son tormenta,
tormenta que priva o sol,
priva o sol aquela nena
coidada como fráxil flor.

Fráxil flor baixo serventa
serventa ata o solpor,
solpor que chega á “lenda”,
que creou o proxenitor.

Marchou en busca de cartos
atopou unha cálida man
sentouna entre penedos
susurroulle como o mar:

—Cada pedra desgastada,
cada arrecendo en flor,
unha historia gravada
que forma xa parte de nós.

Pisou pedal o artesán
xirou e xirou o torno
as palabras deron forma
ás historias do seu pobo.

Vocalizou bravas verbas
que latricaban do terror,
pero tamén das Brianesas,
da súa bravura e valor.

Aínda que martes era,
aínda que era abril,
celebraron unha festa
felices estaban a rir.

Como nunha voda mesma
daquel ano trinta e un
bandeiras libres elevan
o mesmo motivo común.

Celebraron todos á unha
“festa da fraternidade”
mais catorce e o cura
negaban a laicidade.

Ía pasando a vida,
ía dando froito o amor,
mais pronto chegou o día
para quen sembraba a dor.

Eran tan malas as cousas
que estaban a suceder
pois xa ninguén se libraba
foras home, foras muller.

Nin o ferreiro na zafra
tiña a forza daquel anel,
que a quen fora dañaba,
senón era do gusto del.

Era tan grande o sufrir,
era tan grande o medo,
a xente estaba a fuxir
poñían mar de por medio.

Acusados, desertores
da guerra que non pediron
en covas do alto monte
como “lagartos” vivindo.

Aquelas teas tinguidas
coas que traxes fixeron
ían quitando as vidas.
Ai! As mans que as coseron.

O río de doce cante
tornouse no de Caronte
todo tinguido de sangue
todo tinguido de morte.

O lobo saía cazar
sen importarlle a presa,
matou a quen lle dou pan
quen o estimou na tarberna.

Se por matar ata matou,
matou na súa camada,
ao seu fillo escorrentou
tras enterrar á amada.

Fría noite de inverno
fría era, era negra.
Ai! O cabalgar do trono.
Ai! Cada vez máis cerca.

Ela pechou ben a porta,
ela pechou ben a fiestra,
e cubriu ben a pequena
de sangue e pestilencia.

E soplou a tempestade
e abriuse a *Portela*
e lóstregos de maldade
esnaquizáronse nelas.

Pero ese lobo alfa
xamais foi el quen de matar
quen agochaba as almas
para a vida lles salvar.

Ela de fame preñada,
de soidade e miseria,
e cunha pouca quincalla
e valía dende nena.

Cruzando as correoiras
só cunha vella maleta
de soños toda cargada
de moito coraxe chea.

E sen fe, nin esperanza
nin médico que valera
foi sementando confianza
e fiaron as vidas nela.

Ela na *Fidelidade*
das mellores compañeiras
atopou sabiduría
fogar para a súa nena.

O torno parou de xirar,
dera á historia forma,
pero costoulle aceptar
que seu pai o lobo fora.

Onde o camiño pon fin,
onde o mar area baña,
Flores novas naquel xardín
no que sempre foi amada.

